

Støkk

«Klare for tur til uka, eller?»

Felix dro i skulderstroppene på den svarte gitarbagen, den ruva bakpå ryggen hans som et skilpaddeskall.

«For dere skal være med, ikke sant?»

«Klart vi skal være med!» svarte Nils. Han så på meg. «Eller ... Vi skal det? Du har ikke ombestemt deg?»

Jeg kunne høre at smilet hans dirra i munnvikene.

«Nei da,» sa jeg. «Vi skal være med.»

Jeg sparka borti brøytekanten med høyrefoten.

Vi var på vei hjem fra bandøving hos Johanne, snøen knirka under skoene våre. Overalt var hagene fulle av snømenn med gulrotneser og småsteinmunner. Det hadde snødd hele uka. Det var nesten som i gamle dager, sa mamma da vi spiste søndagsmiddag. Da hun og tante Mona var barn, var brøytekantene i februar så høye at de ikke kunne se over dem.

«Har dere fått vite noe mer om hvor vi skal, eller?» spurte Felix. «Odd har ikke sagt noe som helst, bare at vi skal til et sted på fjellet.»

«Det er alt Synne har sagt også,» nikka Nils. «Vi får vite resten på skolen i morgen.»

«Lurer på hvorfor de har bytta leirskole, egentlig. Hva var galt med Solvikstranda, liksom?»

«Ikke sant? Og typisk at de bytter akkurat det året vi skal dra.»

Jeg skjønnte hva Nils mente.

Jeg mente nemlig nøyaktig det samme selv. Han og jeg hadde snakka om Solvikstranda Leirskole siden jul, forberedt oss på hvordan det kom til å bli, og hvordan det så ut der. Det henger massevis av bilder derfra i gangene på

skolen, av elever som fisker krabber og bader i sjøen og sånn. De eldste bildene er over tjue år gamle.

Er det én ting elevene på Skogen skole vet, så er det hvor de skal på leirskole i sjuende. Og så får vi plutselig høre at vi skal et annet sted! Tre måneder før tiden! Det virka ikke engang som om Synne hadde dårlig samvittighet da hun slapp bomba, hun bare gliste og sa at hun gleda seg. Lett for henne å si! Det var tross alt ikke *hun* som skulle på sin første klassetur!

Jeg kjørte foten inn i brøytekanten igjen.

I det fjerne hørtes lyden av ei snøskuffe som skrapte mot asfalten. Jeg kunne ikke se noen, men jeg var rimelig sikker på at det var Larri som gikk og måkte utenfor Larri's Storkiosk & Bensin. Han hater vinteren like mye som han hater høsten, for å si det sånn.

«Forresten,» sa Felix. «Har dere hørt at foreldrene til Thea skal skilles, eller?»

«Hæ?» gispa Nils og jeg i kor. «Skal de?!»

«Det var mamma som sa det,» nikka Felix. «Faren til Thea flytta visst ut rett etter jul.»

Jeg møtte blikket til Nils.

«Tror du det er derfor hun har latt oss være i fred så lenge?» spurte jeg. «Fordi hun har hatt andre ting å tenke på?»

«Det forklarer jo en del,» sa han.

Thea hadde ikke blitt noe stillere i klassen siden hun ble uvenner med Ronja og Shirin. Stemmen hennes skar fortsatt i ørene, jeg hadde ikke slutta med å gå i motsatt retning når jeg hørte den i gangene.

Men hun hadde faktisk holdt det hun lovte på Halloween-festen til tante Mona. Hun hadde slutta å slenge dritt til meg. Til Nils og de andre i gjengen vår også. De som fikk den nå, var de to sjetteklassingene hun sjefa over i friminuttene.

«Hvorfor skal de skilles, egentlig?» spurte Nils.

«Mamma visste ikke,» sa Felix. «Men det går rykter om at faren til Thea har fått ny dame, og at moren kasta han ut da hun fikk vite det.»

«Shit, det er nesten så jeg syns litt synd på henne.»

«På moren til Thea?!»

Denne gangen var det jeg og Felix som gispa i kor.

«Nei, er du gal!» sa Nils. «På Thea. Det er jo ikke så veldig kult, liksom. At faren din stikker av. Og at moren din sitter alene igjen og plutselig blir frelst og begynner å synge salmer midt på natta. Drithøyt. Så alle naboene hører det. Sånn at du må ringe på hos dem dagen etter og si unnskyld. Mens de står der i døråpninga og ser på deg og sier stakkars gutt, du har det neimen ikke enkelt. Bortsett fra faren til Brittany, da, for han er jo aldri hjemme. Ikke om nettene engang. Og Brittany får uansett ikke sove, siden hun er redd for å være alene, så hun blir ikke så veldig forstyrret sånn sett. Og dessuten overnatta hun hos oss den første natta mamma begynte å synge salmer, og gjør det ganske ofte ellers også, så hun vet jo hvordan mamma er, og –»

Han stoppa opp.

Jeg trengte ikke se bort på han for å vite at neseborene hans skalv.

Moren til Nils er som sagt litt annerledes enn andre mødre. Hun er kjempeflink til å sy puter og Halloween-kostymer, og når hun er inne i det Nils kaller *en god periode*, lager hun middag uten å svi den og spør både Nils og meg hvordan vi har det.

Men det er alltid Nils som handler mat, for eksempel. Han sier at moren hans ikke kan forlate huset siden hun går på trygd. Men jeg er ikke så sikker på om det stemmer. Selv om du går på trygd, så kan du vel likevel gå på butikken. Dessuten kom hun jo på Talentkampen i fjor, og ble med hjem til oss etterpå også.

«Uansett!» kremta Nils. «Bra øving i dag!»

«Ja,» skyndte jeg meg å si. «Det er helt sikkert! Syns vi begynner å få dreisen på den siste låta til Magnus nå! Virka som om han var fornøyd også!»

Jeg merka at Felix så litt rart på meg. Det er ikke så ofte jeg sier så mye på en gang, liksom, og så høyt. Men jeg visste at Nils var livredd for at Felix skulle spørre hvorfor moren hans plutselig hadde begynt å synge salmer midt på natta. Det er greit hvis mamma eller tante Mona spør. Og han snakker om moren sin med meg og Brittany. Men that's it. At det plutselig hadde ramla ut så mye info om henne nå, kunne bare bety én ting: Moren hans var ute av den

gode perioden hun hadde vært i siden jul, og inne i en av de kjipe fasene sine igjen.

Nils stoppa og heiste keyboardet lenger opp på ryggen. Han hadde gått over til å bære instrumentet sitt som et skilpaddeskall, han også. Det så ganske tungt ut. Johanne hadde også et til bassgitaren sin. Jeg var glad jeg slapp å styre med sånt, eller ha et helt trommesett å dra inn og ut av bilen, sånn som Magnus.

«Ok, takk for i dag, da,» sa Nils. «Snakkes på skolen i morgen.»

«Å,» sa Felix. «Ok ...»

Selv sa jeg ingenting, jeg hadde nok med å svelge.

Nils pleier aldri å dra rett hjem etter øving! Han blir alltid med meg hjem og spiser kveldsmat så jeg skal slippe å ta følge med Felix alene!

Selv om Felix og jeg har vært naboer så lenge jeg kan huske, har vi nemlig aldri drevet med sånt. Vi har for eksempel aldri tatt følge til og fra skolen. Han har alltid vært i toppligaen, jeg har som du vet *aldri* vært det. Det hjelper ikke at livet mitt har endra seg totalt de siste månedene, og at vi spiller i samme band, og at jeg på en måte er venninne med kjæresten hans. Det er vanskelig å endre på gamle vaner. De blir på en måte en del av deg, de sitter fast i kroppen.

Det var aldri planen å ta følge til og fra øvingene hos Johanne heller. Tanken streifa meg ikke engang. Ikke Nils heller. Og garantert ikke Felix. Johanne, derimot, er ikke typen som lar sånne tanker fyke forbi. Etter den første øvinga med Dark/Light i høst kom hun ut på trappa og bare: *Hallo, venta ikke Felix på dere, eller?* Og før Nils og jeg rakk å si noe, løp hun ut i gata og bare: *Felix! FELIX!! Vent, da! Vent på Anne Bea og Nils! Dere skal jo samme vei!*

Siden har vi vært støkk med hverandre. Og skal jeg være ærlig, har hun jo rett. Det *er* jo ganske teit å ikke ta følge når vi skal samme vei. Når vi er alle tre, går det dessuten helt fint. Faktisk har vi blitt ganske godt kjent de siste månedene.

Men det glemte jeg helt da jeg sto der og så keyboardskallet til Nils forsvinne ut av synsfeltet. Det er seks minutter å gå fra krysset ved Larri's Storkiosk & Bensin til gata Felix og jeg bor i. Og enda tre minutter å gå før vi

står utenfor husene våre. De ni minuttene der føles rimelig lange når du ikke kommer på en dritt å si.

«Sikker på at du ikke vil ha kveldsmat?» ropte jeg etter Nils. «Mamma kan sikkert lage kakao også!»

«Å, det hørtes godt ut!» sa Felix. «Altså ... ikke at jeg har tenkt å ...»

«Nei da,» sa jeg. «Jeg skjønnte hva du mente.»

For det gjorde jeg jo. Han ville helst ha med Nils de siste ni minuttene, han også.

«Det hadde vært kult med kakao!» ropte Nils tilbake. «Men jeg må nesten hjem. Ses i morgen!»

Jeg skjønnte at det ikke var noen vits i å mase. Moren hans hadde ringt flere ganger i løpet av øvinga. Den nyfrelst-fasen hun hadde havna i nå, var tydeligvis verre enn astrologi-fasen hun var i fram til jul. Det eneste som hjelper når hun har det sånn, er at Nils lager te og holder henne med selskap foran tv-en til hun sovner.

«Da er det vel bare å gå, da,» sa Felix og begynte å subbe hjemover.

«Ja, det er vel det,» sa jeg og fulgte på. «Vi har jo ikke noe annet valg, hahahaha!!»

Jepp.

Det var det jeg sa.

Jeg aner ikke hvor det kom fra. Ikke latteren heller. Som hørtes like falsk ut som du sikkert forestiller deg. Den runga i den kalde februarlufta, overdøvde både snøskuffa til Larri og bilen som sto på tomgang ved bensinpumpene. Takk og lov at det var mørkt, så Felix ikke så hvor rød jeg ble!

«Nei, vi har jo ikke noe valg,» sa han. «Snakk om uflaks!»

Det var jo ikke så hyggelig sagt, akkurat. Men det var jo ikke det jeg sa heller. Så sånn sett var vi på nett.

«Bare åtte minutter igjen nå!» sa jeg.

«Snart sju!» sa han.

Og så snudde han seg mot meg og smilte. Et ordentlig smil, som speila mitt eget. Det var akkurat som om vi hadde en understanding, at vi var enige

om at dette var ræva, men at vi bare fikk gjøre det beste ut av situasjonen fram til vi endelig kunne gå hver til vårt.

Så det gjorde vi.

De neste sju minuttene gikk vi ved siden av hverandre og var stille og smilte om hverandre, litt for oss selv, mest i kor. Rett før vi var hjemme, sa Felix at snømannen i hagen til Sivertsen i nummer 19 ligna på Sivertsen selv. Og jeg sa at jeg var enig, det eneste som mangla var hår i ørene.

Da vi sa ha det, følte det nesten som om vi var venner.

Prøvekaniner

Dagen etter begynte som alle mandager pleier å begynne. Synne, kontaktlæreren vår, kom inn i klasserommet med norskbokene under armen og smilet på full guffe.

«God morgen, alle sammen!» sprudla hun.

Hun fikk noen daffe hei tilbake.

«Kom igjen, folkens! Hvor er smilene? Er dere ikke spent på hvor vi skal på leirskole i morgen?»

Det dro opp stemninga flere hakk. Ikke minst på veggrekka, der Ronja, Frida og Ahn snudde seg mot hverandre og begynte å hviske intenst.

De har hengt sammen siden jul. Plutselig en dag fant de ut at de elsket islandshester, og så oppdaga de at Brittany gjorde det også. Nå er alle fire i stallen til Svinet hver dag etter skolen, i friminuttene snakker de ikke om annet enn Gimli og Hekla og tølt og jeg vet ikke hva.

Nils er ikke helt sikker på om han liker at Brittany henger så mye med Ronja, det kan jo hende hun blir smitta av superbitchviruset. Men jeg er rimelig sikker på at hun er immun. Brittany har nemlig sin helt egne måte å være tøff i trynet på. Hun er ikke som Thea, Ronja og Shirin, som tøffer seg ved å være kjipe mot andre. Hun er mer som tante Mona, hun er det mamma kaller *impulsiv*.

Når Brittany slenger kommentarer, gjør hun det ikke for å være kjip, jeg har skjønt det nå. Ting detter liksom bare ut av henne. Men hvis noen blir såra, får hun faktisk skikkelig dårlig samvittighet og ber om unnskyldning etterpå. Akkurat som tante Mona gjør når hun har gjort narr av vitsene til pappa.

Brittany er litt som tante Mona når det gjelder gutter også. Hun har ganske dårlig smak. Men i og med at tante Mona til slutt ble sammen med Jan Erik på skolebiblioteket, så satser jeg på at Brittany finner seg en bra kjæreste

også. Det skal ikke så mye til for å toppe Bjørn Inge og Leikarring-Torleif i 9A, for å si det sånn.

Leikarring-Torleif holdt forresten bare noen uker før hun dumpa han. Folkedansinga, derimot, fortsatte hun med. Det viste seg nemlig at hun var *det* talentet. Hun og Torleif har dansa fast sammen i snart tre måneder nå, for noen uker siden var de med i sin første dansekongress. Eller kappleik, som folkedanserne kaller det.

Men det var jo ikke Brittany jeg skulle fortelle om.

Det var leirskolen!

«Som jeg sa forrige uke,» sa Synne, «så ligger den nye leirskolen på fjellet. Det er ganske kaldt der oppe på denne tiden av året, så dere må huske å pakke med dere varme klær. Og ski, så klart.»

«Hva med snøbrett? Kan vi ta med det?»

Stemmen til Bjørn Inge begynte normalt, før den skar ut i et pip og endte i en knekk. Han var midt i stemmeskiftet, det var umulig å vite hvilke lyder som kom ut av munnen hans.

Men det var ingen som lo. Ikke engang en av superbitchene. Den ene gangen Shirin gjorde det, tok han nemlig en grusom hevn. Han gikk bort til henne, snudde rumpa til og feis henne rett i fleisen. Stanken satt i håret og klærne hennes resten av dagen. Det er ingen som har ledd av Bjørn Inge etter det, for å si det sånn.

«Snøbrett kan dere også ta med,» smilte Synne. «Og slalåmski og telemarkski. Det er en stor og fin bakke rett ved leirskolen.»

«Jess!» peip Bjørn Inge.

Også Nils lyste opp ved siden av meg.

Jeg visste hvorfor. Han gleda seg til å teste ut snøbrettet han fikk av faren, Puddelen og Oda til jul. Han hadde ikke stått på det ennå, moren hans er ikke akkurat typen som tar han med i bakken i helgene. Men jeg regna med at han kom til å være på nivå med Bjørn Inge etter én dag. Han er tross alt sykt god på skateboard.

Nils og Oda har bestemt seg for å være bare venner, forresten, hvis du lurte på det. Eller retttere sagt stesøsken. Forelskelsen gikk over i

søskenkjærlighet i jula. Noe som kanskje var like greit, siden hun bor såpass langt unna. Men de har ikke kutta ned på kontakten. De er skikkelig close, nesten som mamma og tante Mona. De chatter flere ganger i uka.

Men tilbake til leirskolen!

«Er det noen flere spørsmål?» sa Synne og så ut over klasserommet.

Jeg kunne kjenne frokostblandinga skvulpe i magen. Rosiner, nøtter og havregryn seilte rundt i melka der inne, hit og dit, opp og ned, de skumpa borti magesekken og gjorde meg kvalm. Det var ikke det at jeg hata fjellet. Eller å gå på ski, for den saks skyld. Det var bare det at ...

«Hvorfor skal vi ikke til Solvikstranda, egentlig? Jeg var liksom forberedt på ... Hvorfor må vi dra et annet sted?»

Det var faktisk jeg som spurte.

Ikke at jeg plutselig har begynt å skravle i timen. Men jeg har rekt opp hånda et par ganger i det siste, og jeg har snakka høyt i klassen uten å bli rød også. Eller i hvert fall ikke knallrød. Bare litt sånn lett rosa.

«Godt spørsmål, Anne Bea,» sa Synne. «Og du er ikke den eneste her som lurer, ser jeg. Altså, jeg skjønner det hvis noen av dere er skuffa. Det har jo vært en tradisjon på skolen vår å dra til Solvikstranda i mai. Men også tradisjoner kan ha godt av å bli røska litt opp i. Etter tjuefem år med sjøliv og båtliv følte vi at det var på tide å prøve noe annet. Men selv om det ikke blir noe bading på dere, så lover jeg at –»

«HALLO, ER DET IKKE SPA DER?!»

Det var *ikke* meg.

«Høyfjellshoteller pleier å ha spa, altså!» ropte Thea. «Med svømmebasseng! Det har i hvert fall det hotellet *jeg* pleier å være på i vinterferien!!»

«Men nå skal jo ikke vi på høyfjellshotell, da,» sa Synne. «Vi skal på leirskole. Og en leirskole minner mer om en campingplass. Eller et stort hus i dette tilfellet. Jeg har imidlertid en god nyhet til deg, Thea: Du skal få slippe å bruke utedoen.»

«Er det *utedo* der?!»

«Jepp. Men det er vanlige doer inne også.»

«Det hjelper ikke! Bare *tanken* på at det fins en *utedo* i nærheten!
ÆÆÆÆÆS!!»

«Du skal se du overlever. Når det gjelder hvem som skal bo på rom sammen –»

«HÆ?! Må vi dele rom også?!»

«Det er klart dere må dele rom, Thea. Hvert rom har plass til fire elever – fire jenter eller fire gutter – fordelt på to køyesenger. Vi skal være der samtidig med en sjuende klasse fra en annen skole, så hvis dere helst vil dele rom med noen dere kjenner, kan dere komme bort til meg etter timen. Det er de som driver leirskolen som fordeler dere på rommene, men de tar nok hensyn til ønsker.»

Frokostblandinga rykka til i magesekken.

Altså, jeg var forberedt på at vi måtte dele rom. Jeg var til og med forberedt på at jeg ikke kunne dele rom med Nils. Problemet var at jeg ikke hadde avtalt noe med de jeg hadde lyst å bo med.

Jeg vet ikke helt hvorfor. Eller, på en måte vet jeg det jo. Jeg hadde ikke lyst til å være den som spurte først. I tilfelle de sa nei. Siden ingen av dem hadde spurt heller, hadde jeg et håp om at det liksom var selvsagt at vi skulle dele rom. Men jeg *visste* jo ikke. Det kunne godt være at de hadde lagt planer som ikke involverte meg i det hele tatt. Og at jeg endte opp med tre jenter jeg aldri hadde møtt engang. Eller enda verre: Thea, Ronja og Shirin!

Melka var på full fart opp halsen da jeg snudde meg mot Mari.

Tenk hvis hun ikke møtte blikket mitt! Tenk hvis hun og Ylva-Merete hadde snakka om at Celine og jeg var for slitsomme å bo med, at Celine trengte for mye hjelp, og at jeg så for dårlig, og at det var bedre hvis de spurte Karianne og Anette om –

«Psst! Anne Bea!»

Jeg visste ikke at jeg hadde lukka øynene. Men det hadde jeg. For da jeg åpna dem, så jeg rett inn i de brune øynene til Mari.

«Du, jeg, Ylva-Merete og Celine, ikke sant?» hviska hun.

Jeg klarte ikke annet enn å nikke. Hadde jeg åpna munnen, er jeg redd stemmen min ville ha sprukket av lettelse.

«Ok, er dere klare for å høre hvor vi skal?»

Synne så forventningsfullt på oss.

Alle jeg kunne se nikka like forventningsfullt tilbake.

«Både jeg og de andre lærerne som skal være med, det vil si Odd, Klypa og PK, tenker at denne leirskolen er *perfekt* for dere!»

Hun snudde seg og begynte å skrive på tavla.

«Er opplegget for krevende, får vi se hva vi gjør neste år. Om vi skal prøve det igjen med klassen under dere, eller dra til Solvikstranda som vi pleier. Dere er på en måte en slags prøvekaniner.»

Jeg så bort på Nils.

Han stirra like sjokka tilbake.

For krevende?

Prøvekaniner?!

«Dette er stedet vi skal til,» smilte Synne og tok to skritt til siden.

«Spennende, ikke sant?»

På tavla skreik navnet på leirskolen mot oss, i store bokstaver, hvitt på svart.

BAKKEMO BOOTCAMP!